

РЕШЕНИЕ

№ 147

гр. Плевен, 01.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, I ВЪЗ. НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в
публично заседание на двадесет и първи септември, през две хиляди двадесет
и първа година в следния състав:

Председател: ЕМИЛ СТ. БАНКОВ

Членове: ЦЕЗАРИНКА ХР.
ЙОСИФОВА-ЙОТКОВА
КРИСТИНА АНТ. ЛАЛЕВА

при участието на секретаря М. СЛ. Й.
в присъствието на прокурора Г. Л. Л. (ОП-Плевен)
като разгледа докладваното от КРИСТИНА АНТ. ЛАЛЕВА Въззивно
наказателно дело от общ характер № 20214400600533 по описа за 2021
година

Въззивното производство е образувано по протест на Районна прокуратура
Плевен срещу Присъда 260030 от 13.03.2021 постановена по НОХД 1382/2020
година по описа на Районен съд Плевен. Навеждат се доводи за неправилно
приложение на материалния закон, като при безспорно установено авторство
и съставомерност на деянието, за което е повдигнато обвинение съдът е
оправдал подсъдимата. Подадена е и въззивна жалба от Н.Н. / частен
обвинител/, с която се иска отмяна на оправдателната присъда и
постановяване на нова осъдителна такава. Навеждат се възражения, че
безспорно се установява факта на получаване от страна на подсъдимата на
парични суми, които не са възстановени и върнати в тяхната цялост на
пострадалия.

С обжалваната и протестирана присъда Плевенския районен съд е
признал подсъдимата К. Г. Б. родена на *** в гр. П., живее в гр. П., българин,
български гражданин, със средно образование, разведена, не работи,

неосъждана, ЕГН ***** за НЕВИННА в това с цел да набави за себе си имотна облага да е поддържала у Н. Р. Н. от гр.П. заблуждение, че ще му върне дадени □ през периода 02.11.2005г. – 29.12.2005г. в заем от него парични суми в общ размер на 24 000 лева, отразени в записи на заповеди от дати 02.11.2005г., 09.12.2005г. и 29.12.2005г., и в запис на заповед от дата 10.05.2007г. за сумата от 24 000 лева с издател подсъдимата К.Б., платима на 11.07.2007г., и с това на 11.07.2007г. в гр.П. да му е причинила имотна вреда в размер на 24 000 лева, като причинената вреда е в големи размери, поради което и на основание чл. 304 от НПК я оправдал по обвинението по чл. 210 ал.1 т.5 вр. с чл.209 ал.1 от НК.

Направените деловодни разноси в досъдебното производство в полза на ОД на МВР – гр.Плевен в размер на 331,30 лв. на основание чл. 190 ал. 1 от НПК районният съд оставил за сметка на Държавата, както и тези в полза на РС Плевен в размер на 964,04 лв.

Пред въззивния съд представителят на Плевенска окръжна прокуратура посочва, че присъдата на първоинстанционния съд не следва да бъде потвърдена, а предвид установяване на авторството и съставомерността на деянието следва да бъде постановена нова осъдителна присъда.

Частният обвинител моли съда да отмени оправдателната присъда.

Подсъдимата и защитата пледират да бъде потвърдена оправдателната присъда. Навеждат се доводи, че само факта на предаване и невръщане на дадените в заем парични средства не може да обуслови съставомерност на деянето, за което е повдигнато обвинението. Навеждат се аргументи в полза на това, че част от сумата е върната, а по отношение на остатъка частния обвинител е ползвал правата си по гражданско правен ред, където обаче е настъпила погасителна давност и изпълнителните производства са прекратени.

Плевенският окръжен съд като взе в предвид оплакванията, съдържащи се в жалбата, становищата на страните и като провери изцяло правилността на невлязлата в сила присъда по реда на чл.314, ал.1 НПК, намира за установено следното:

Въззивната жалба и протеста са подадени в срока по чл.319 НПК,

отговарят на изискванията на чл.320 от НПК, поради което са процесуално допустими и следва да бъдат разгледани.

Разгледани по същество, жалбата и протеста са НЕОСНОВАТЕЛНИ.

За да постанови атакуваната присъда, първоинстанционния съд е извършил пълноценен анализ на събраните в хода на съдебното следствие доказателства и е приел за установено от фактическа страна следното:

Към 2005 година подсъдимата и частния обвинител живеели в съседство, като К. Г. Б. ползвала жилище в гр. П., ул. „Д.“ №*** ап.***, а Н. Р. Н. живеел в гр. П., ул. „Д.“ №*** ап.***. Двамата поддържали помежду си добри съседски отношения. През 2005г. подсъдимата Б. започнала да развивала търговска дейност в магазин, находящ се в гр.П., ул.“В.Л.“. Подсъдимата имала и втори магазин в гр.П. и маси на кооперативния, което обстоятелство било известно на Н.. На неустановен ден през лятото на 2005г. свидетелят Н. минавал покрай магазина на подсъдимата Б., находящ се в гр.П., ул.“В.Л.“, като я попитал защо е оклюмала така, след като е взела нов магазин. Подсъдимата Б. му отговорила, че чака клиенти. Н. изразил мнение, че според него е необходимо с цел развитие на добра търговска практика в магазина да има повече стока. Б. от своя страна споделила, че няма финансов ресурс за увеличаване на стоките в магазина и Н. ѝ предложил да ѝ даде пари, за да зареди магазина с необходимото количество стока, като единственото му условие била Б. да не казва на никой за заема, включително и на майка си. Свидетелят Н. казал на подсъдимата Б., че може да ѝ дава по 400 лв на ден, тъй като това била разрешената сума за теглене от банкомат, на което Б. се съгласила и в продължение на два месеца и половина на неустановени дати през лятото и есента на 2005г. свидетелят Н. дал на Б. различни суми пари, общо в размер на 9500лв. Подсъдимата Б. и свидетелят Н. не съставили писмен документ за дадената в заем парична сума, нямали уговорка за датата на връщане на сумата, както и нямали уговорка за заплащането на лихви върху тази сума. Свидетелят Н. казал на подсъдимата Б., че са комшии, познават се и когато може, тогава да му върне дадената в заем парична сума. Подсъдимата Б. с дадената в заем сума закупила стока за магазина.

На неустановен ден през месец октомври 2005г. свидетелят Н. отишъл

при подсъдимата Б. в магазина и ѝ казал, че трябва да почне да му дава по 200 лв всяка седмица, като по този начин демонстрирал желание да му бъде върната дадената в заем парична сума. Б. отговорила на свидетеля Н., че нямат такава уговорка и за нея е непосилно да му плаща по 200 лв на седмица, тъй като общо за месеца сумата ставала 1000 лв, а тя плащала и 1000 лв наем за помещението и това е финансово непосилно за търговската ѝ дейност. Въпреки това през месец октомври 2005г. подсъдимата Б. дала четири пъти по 200 лв на свидетеля Н.. В последствие на 24.10.2005г. подсъдимата К. Г. Б. превела по банковата сметка на свидетеля Н.Н. в банка ДСК АД сумата 150 лева, която била изтеглена на АТМ на 31.10.2005г. На 28.11.2005г. подсъдимата К. Г. Б. отново извършила частично погасяване на заема, като превела на свидетеля Н.Н. по банковата сметка в ОББ АД сумата от 600 лева, която е изтеглена на АТМ на 29.11.2005г. – 200 лева, на 29.11.2005г. -200 лева и на 30.11.2005г. – 200 лева. На 30.11.2005г. подсъдимата К. Г. Б. превела по банковата сметка на свидетеля Н.Н. в банка ДСК АД сумата 835 лева, която била изтеглена на АТМ на 03.12.2005г. – 200 лева, на 05.12.2005г. – 300 лева, на 06.12.2005г. – 200 лева и на 08.12.2005г. – 100 лева. Последващо частично връщане на заема последвало на 10.01.2006г. като по сметка на Н.Н. в ОББ АД била преведена сумата от 200 лева, която е изтеглена на АТМ на 11.01.2006г.

На неустановен ден през месец ноември 2005г. свидетелят Н.Н. посетил подсъдимата Б. в магазина ѝ в гр.П. и предоставил собственоръчно написана бележка, според която от 01.11.2005г. върху сумата от 4000 лева се дължи 9% лихва до 28.11.2005г. или сумата 360 лева. По-късно на същия ден свидетелят Н. отново посетил подсъдимата Б. в магазина ѝ в гр.П. и предоставил друга собственоръчно написана бележка според която за сумата от 9500 лева от 11.05 до 28.04.2006г. се дължи 9% лихва или 855 лева на месец. Б. възразила като казала на свидетеля Н., че не са имали уговорки тя да плаща лихва на сумата от 9500 лева и ако е знаела това нещо в самото начало нямало да вземе в заем сумата. Въпреки това обаче до месец април 2006г. плащала на свидетеля Н. по 9% лихва върху сумата от 9500 лева или по 855 лева на месец, като общо за периода му дала над 5000 лева.

В края на месец април 2006г. свидетелят Н. казал на подсъдимата Б., че вече трябва да започне да му дава по 10% месечна лихва и от 01.05.2006г. в

продължение на една година до месец април 2007г. Б. заплатила на Н. 10 вноски по 950 лева лихва, или общо сумата 9500 лева.

На 21.03.2006г. свидетелят Н.Н. поискал от подсъдимата К.Б. да подпишат договор за заем, по силата на който ЕТ „Н.” с булстат *** с управител свидетелят Н. предоставил в заем на подсъдимата Б. сумата от 24 000 лева. Подсъдимата Б. се съгласила и същият ден пред нотариус С. П. с район на действие РС-П. бил подписан договор за заем рег. №*** /лист 52 от НОХД №1382/2020г. по описа на РС-Плевен/.

На неустановен ден през месец май 2007г. свидетелят Н. поискал от подсъдимата Б. да му подпише запис на заповед, според който му дължи 24 000 лева. Б. му казала, че той не ѝ е дал такива пари, но въпреки това се доверила на свидетеля Н. и подписала запис на заповед за сумата 24 000 лева с дата на издаване 10.05.2006г. и с падеж 10.05.2007г. с издател К.Б. /лист 66 от Том 1 от досъдебно производство № 900/2014г. на РП-Плевен/.

Свидателят Н.Н. се ползвал от издадените в негова полза записи на заповед, като подал молба до РС-Плевен за издаване на изпълнителен лист въз основа на подписания от Б. запис на заповед за сумата от 24 000 лева и с определение от 09.08.2007г. постановено по ЧГД 2528/2007г. РС-Плевен е осъдил К.Б. да заплати на свидетеля Н. сумата от 24 000 лева, представляваща задължение по запис на заповед от 10.05.2007г. Видно от мотивите на определението записът на заповед е издаден на 10.05.2007г. като издател на записа на заповед - К.Б. е поела безусловно обещание да заплати на Н.Н. сумата от 24 000 лева на падеж – 11.07.2007г. Въз основа на изпълнителния лист било образувано изпълнително дело №20078160400136/2007г. по описа на ЧСИ И. К., по искане на свидетеля Н.Н. против подсъдимата Б. по изпълнителен лист издаден въз основа на определение по гр.дело №2528/2007г. по описа на РС-Плевен за сумата 24 000 лева - задължение по запис на заповед от 10.05.2007г. С решение №592/15.11.2007г. постановено по ЧГД №929/2007г. ОС-Плевен е отменил на основание чл.332 от ГПК действията на ЧСИ К. по изпълнително дело №20078160400136/2007г., изразяващи се в протокол за опис от 23.10.2007г. на недвижим имот, находящ се в гр.П., ул.Д. №***, ап.***.

Било образувано изпълнително дело №453/2009г. по описа на ЧСИ П. Д., рег.

№*** на Камарата на ЧСИ, по искане на свидетеля Н.Н. против подсъдимата Б. по изпълнителен лист издаден въз основа на определение по гр.дело №2528/2007г. по описа на РС-Плевен за сумата 24 000 лева - задължение по запис на заповед от 10.05.2007г.

На 23.03.2009г. свидетелят Н.Н. депозирал сигнал вх. № В1870/09 от същата дата до РП-Плевен, с който посочил, че Б. е извършила престъпление по чл.293а от НК, тъй като била осъдена по ЧГД №2528/2007г. по описа на РС-Плевен за сумата 24 000 лева и въпреки, че притежавала достатъчно парични средства не изпълнявала задължението си.

Последвало съставянето на множество записи на заповед, за които страните твърдят, че имат за основание дадения паричен заем в предходен момент. Със запис на заповед издадена на 09.12.2005г. подсъдимата К.Б. се задължила безусловно да заплати на свидетеля Н.Н. сумата от 2000 лева на падеж 09.04.2006г., с издател свидетеля Н.Н. и авалист К.Б. /лист 62 от Том 1 от досъдебно производство № 900/2014г. на РП-Плевен/. Със запис на заповед издадена на 29.12.2005г. подсъдимата К.Б. се задължила безусловно да заплати на свидетеля Н.Н. сумата от 1000 лева на падеж 29.03.2006г., с издател свидетеля Н.Н. и авалист К.Б. /лист 63 от Том 1 от досъдебно производство № 900/2014г. на РП-Плевен/. Със запис на заповед издадена на 02.11.2005г. подсъдимата К.Б. се задължила безусловно да заплати на свидетеля Н.Н. сумата от 7000 лева на падеж 20.03.2006г., с издател свидетеля Н.Н. и авалист К.Б. . Със запис на заповед издадена на 02.11.2005г. подсъдимата К.Б. се задължила безусловно да заплати на свидетеля Н.Н. сумата от 9500 лева на падеж 28.04.2006г., с издател свидетеля Н.Н. и авалист К.Б.. Със запис на заповед издадена на 21.03.2007г. подсъдимата К.Б. се задължила безусловно да заплати на свидетеля Н.Н. сумата от 24 000 лева на падеж 21.03.2007г., с издател свидетеля Н.Н. и авалист К.Б.. Със запис на заповед издадена на 10.05.2006г. подсъдимата К.Б. се задължила безусловно да заплати на свидетеля Н.Н. сумата от 24 000 лева на падеж 10.05.2007г., с издател К. Г. Б..

На 22.11.2019г. изпълнителното производство по изпълнително дело №453/2009г. по описа на ЧСИ П. Д., било прекратено на основание чл.433 ал.1 т.8 от ГПК

Доказателствата, върху които съдът изгражда своите изводи относно фактите, са събрани по време на съдебното производство чрез подробен разпит на свидетелите и вещото лице и приобщаване на писмените доказателства по реда на чл.283 от НПК. Районният съд е проявил необходимата доза процесуална активност, за да установи начина на съставяне на документите между страните във връзка с дадения в предходен момент заем на парични средства, за които не били съставяни документи. В тази насока е проявена и процесуална активност за установяване на начина и моментите на връщане на част от заема, както и размера на върнатата сума. Така от заключението на вещото лице В. В. по назначената в хода на съдебното следствие съдебно-икономическа експертиза се установява, че К. Г. Б. е превеждала по сметки на Н. Р. Н. следните суми: По банкова сметка в Банка ДСК АД с №: (02) *** и IBAN *** за периода от 24.10.2005 г. до 10.04.2007г.– 24.10.2005г. - 150,00 лв. с основание „вноска по РС“ 30.11.2005г. - 835,00 лв. с основание „вноска“- Общо: 985,00 лв. По банкова сметка в ОББ АД с IBAN *** за периода от 28.11.2005 г. до 10.01.2006 г. – 28.11.2005 г. - 600,00 лв. с основание „вноска в лева“ 10.01.2006 г. - 200,00 лв. с основание „вноска в лева“ -Общо: 800,00 лв. От заключението се установява, че преведените от К. Г. Б. по сметки на Н. Р. Н. суми са в общ размер на 1 785,00 лв. Във връзка с усложнените отношения между страните, включая установяване на обстоятелството, че Н. е променил първоначалната уговорка за безлихвен заем на два пъти, като собствено ръчно е вписвал размера на претендираната от него лихва, съдът е назначил и почеркова експертиза. От заключението на вещото лице Г. Н. Г. по назначената и извършена в хода на разследването съдебно-почеркова експертиза е видно, че ръкописният текст в запис на заповед с падеж 09.04.2006г. за сумата от 2000лв с издател Н. Р. Н., Запис на заповед с падеж 29.03.2006г. за сумата от 1000лв.с издател Н. Р. Н., Запис на заповед с падеж 20.03.2006г. за сумата от 7000лв. с издател Н. Р. Н., Запис на заповед с падеж 28.04.2006г. за сумата от 9500лв. с издател Н. Р. Н., Запис на заповед с падеж 21.03.2007г. за сумата от 24000лв. с издател Н. Р. Н. и копие на Запис на заповед с падеж 11.07.2007г. за сумата от 24000лв. с издател К. Г. Б. са изписани от К. Г. Б.. Копието на Запис на заповед с падеж 10.05.2007г. за сумата от 24000лв. с издател К. Г. Б. представен за изследване, е изготвен на компютър и отпечатан с печатащо принтерно устройство. Подписите за

„ИЗДАТЕЛ:” в Запис на заповед с падеж 09.04.2006г. за сумата от 2000лв. с издател Н. Р. Н., Запис на заповед с падеж 29.03.2006г. за сумата от 1000лв. с издател Н. Р. Н., Запис на заповед с падеж 20.03.2006г. за сумата от 7000лв. с издател Н. Р. Н., Запис на заповед с падеж 28.04.2006г. за сумата от 9500лв. с издател Н. Р. Н., Запис на заповед с падеж 21.03.2007г. за сумата от 24000лв. с издател Н. Р. Н., СА положени от лицето Н. Р. Н. - ЕГН *****.

Подписът за „Издател:” в копие на Запис на заповед с падеж 10.05.2007г. за сумата от 24000лв. с издател К. Г. Б., Е положен от лицето К. Г. Б. - ЕГН *****.

Подписът за „Издател:” в копие на Запис на заповед с падеж И.07.2007г. за сумата от 24000лв. с издател К. Г. Б., не е годен за извършване на сравнително идентификационно изследване.

Подписите за „АВАЛИСТ:” в Запис на заповед с падеж 09.04.2006г. за сумата от 2000лв. с издател Н. Р. Н., Запис на заповед с падеж 29.03.2006г. за сумата от 1000лв. с издател Н. Р. Н., Запис на заповед с падеж 20.03.2006г. за сумата от 7000лв. с издател Н. Р. Н., Запис на заповед с падеж 28.04.2006г. за сумата от 9500лв. с издател Н. Р. Н., Запис на заповед с падеж 21.03.2007г. за сумата от 24000лв. с издател Н. Р. Н., СА положени от лицето К. Г. Б. - ЕГН *****.

Според заключението на вещото лице Г. Н. Г. по назначената в хода на съдебното следствие съдебно-почеркова експертиза, при извършено сравнително, графическо изследване между почерка отразен в ръкописния текст - обект на експертизата и почерка на Н. Р. Н. се установява, че ръкописният текст в хартиени бележки, представени на 30.09.2020г. в съдебно заседание по НОХД № 1382/2020г. по описа на РС - гр.Плевен – 1. собственоръчно написана хартиена бележка, според която от 01.11.2005г. върху сумата от 4000 лева се дължи 9% лихва до 28.11.2005г. или сумата 360 лева, и 2. собственоръчно написана хартиена бележка, според която за сумата от 9500 лева от 11.05 до 28.04.2006г. се дължи 9% лихва или 855 лева на месец, е изписан от лицето Н. Р. Н. - ЕГН *****.

Така събраните от районният съд доказателства и използваните доказателствени средства са довели до установяване на пълната фактология във отношенията на страните както към инкриминирания момент, така и в последващите им отношения по повод искането на частния обвинител за връщане на заетите парични средства и претендираните от него лихви. Районният съд правилно е кредитирал с доверие обясненията на подсъдимата във връзка с предоставена в заем сума от 9500 лева. Те си кореспондират частично и с показанията на Н. за даден заем до горепосочения размер.

Правилно не са кредитирани показанията на частния обвинител относно общия размер, който в последствие последния е претендирал пред гражданския съд, тъй като относно твърденията му за дълг от 24 000 лева достатъчно доказателства не се събират. Представените Записи на заповед не могат успешно да бъдат ползвани като такива най-малкото поради това, че последните отразяват едно безоснователно задължение, каквото заема не може да бъде. По тези съображения въззивният съд приема, че изводите на първата инстанция относно фактите по делото са правилни, обосновани и законосъобразни, поради което възприема фактическа обстановка, идентична с тази, приета от първата инстанция.

От така установените факти районният съд е направил правилния извод, че с действията лицето, спрямо което се провежда наказателното производство не е осъществило престъпния състав по чл.210, ал.1 т.1 във връзка с чл.209 от НК. Съдът правилно е приел, че не са налице както елементи от обективна, така и от субективна страна на деянието. Въззивният съд счита, че правните изводи, направени и изложени от решаващия съд, относно квалификацията на деянието и извършителя, са правилни и последователни. Както правилно е развил съображения районният съд измамата по чл. 209 НК от обективна страна представлява неправомерна дейност по въвеждане и поддържане на заблуждение у физическо лице, чрез което се формира невярна представа за действителността, мотивираща го да извърши акт на имуществено разпореждане, с произтичащите от това имотни вреди. В конкретния случай такива действия от страна на подсъдимата не се установяват. Напротив от доказателствения материал се налага извода, че подсъдимата и частния обвинител са поддържали добри добросъседски и приятелски отношения. Инициативата за отпускане на заем е изхождала от частния обвинител и последният при предоставяне на финансовата помощ не е поставил никакви изисквания относно срока за връща на сумата, както и за обременяване на задължението с лихви или други тежести. За това обстоятелство косвени доказателства са последващите действия на Н., който не само настоява, но и собственоръчно на два пъти предоставя на подсъдимата писмени документи, в които вписва дължима лихва върху заема, който първоначално е дал без каквито и да било уговорки в тази насоска. Не са налице и елементите от субективната страна на престъпния състав. За да е налице съставомерно деяние по смисъла на чл.209 от НК следва да е налице

пряк умисъл на дееца и специалната цел - имотна облага. Както доктрината, така и съдебната практика приемат, че престъплението измама може да бъде извършено и чрез сключване на договор между дееца и пострадалото лице, но за да бъдат действията съставомерни следва да бъде установено, че към момента на сключване на договора един от съконтрагентите е съзнавал, че няма да го изпълни и го сключва именно с цел да възбуди у другата страна заблуждение и по този начин да и причини имотна вреда. По настоящият казус се установява, че подсъдимата не е имала такива намерения и този извод се извежда от множественото косвени доказателства свързани с поведението ѝ след получаване на паричните заеми. Б. е подписвала всички предоставени ѝ от частния обвинител документи, в не-малка част за суми значително надхвърлящи доказаните като дадени от Н. заеми. Нещо повече, от писмените доказателства по делото и съдебно икономическите експертизи е видно, че последната не е проявявала нехайство или нежелание и е възстановявала част от сумите в различен период от време. Това поведение на подсъдимата на практика изключва умисъла при получаване на заемите последната да е действала с явното съзнание, че няма намерение да ги възстановява, т.е. да изпълни задължението си по договора за заем. Не се установява и липсата на обективна възможност да се изпълни задължението по подсъдимата към момента на получаване на сумите. В тази насока са изложени изключително подробни изводи от първата инстанция, които напълно се споделят от настоящият съд. Както е отбелязал районния съд, когато договорът не е бил изпълнен по каквато и да е друга причина, но не и в резултат на изначална невъзможност или липса на намерение за това, следва извод, че престъплението не е осъществено от субективна страна, като в този изричен смисъл е и Р 25-1602-2015г и Р 433-902-2015г. В съдебната практика са установени примерни критерии за извършване на преценката дали договорното неизпълнение се дължи на изначална липса на намерение за задължаване и изпълнение /в който случай ще е налице наказателна измама/ или на последващи сключването на договора обективни или субективни фактори /в който случай е налице гражданска измама/. Приема се, че началната физическа, финансова или организационна невъзможност за изпълнение на поетите задължения е сигурен белег за изначална липса на намерение за изпълнение на поетите договорни задължения, и за намерение за извличане на имотна облага и причиняване на имотна вреда. Невъзможността

за изпълнение, обаче не следва да бъде считана за задължителен признак на измамата. Тук следва да се отбележи, че именно частния обвинител е внесъл множество промени в първоначалната уговорка между страните / чиито инициатор е бил също Н./, а именно уговарянето на лихви, въвеждането на кратки срокове за връщане на заема и съставянето на множество записи на заповед с различно съдържание и размер на задължения от подсъдимата към частния обвинител. Развитите от районния съд мотиви са изключително задълбочени и подробни, поради което не следва да се повтарят от въззивната инстанция, която ги споделя като правилни, формирани въз основа на задълбочено изследване на фактическата обстановка и в пълен синхрон с правната теория и практиката на съдилищата.

Въззивният съд не установи при изготвяне на мотивите на първоинстанционната присъда да са допуснати каквито и да е било нарушения на процесуалните правила, които да налагат отмяна на присъдата и връщане на делото за ново разглеждане от районния съд. В мотивите си районният съдия е отговорил задълбочено и съобразно изискванията на чл.301 от НПК на всички въпроси, поставени от закона. Посочил е въз основа на какви доказателства е направил своите изводи относно фактическата и правната страна на деянието (които изводи се споделят напълно от въззивния съд), приложил е правилно закона и е постановил законосъобразна и справедлива оправдателна присъда.

Обсъждането на доказателствата е подчинено на правната и житейската логика, съобразено е с разпоредбите на закона. Изводите на съда са съобразени с доказателствата по делото и правилата на логиката и са направени при спазване на процесуалните правила относно събирането, проверката и преценката на доказателствата, като установените факти са подведени под правилния наказателен закон.

При извършената на основание чл.314 от НПК цялостна служебна проверка на правилността на атакуваната присъда, въззивната инстанция не констатира наличието на други основания, налагащи нейното изменяване или отмяна, поради което и с оглед гореизложените съображения, постанови своето решение.

Водим от горното и на основание чл.338 от НПК, ПЛОС

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда 260030 от 13.03.2021 постановена по
НОХД 1382/2020 година по описа на Районен съд Плевен.

Решението не подлежи на жалба и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____